

A Fővárosi Ítéltábla dr. ... ügyvéd (fél címe 4II. 8.) által képviselt ... (I.rendű felperes címe.) I. rendű, ... (I.rendű felperes címe.) II. rendű és III.rendű felperes neven (I.rendű felperes címe.) III. rendű felpereseknek a dr. ... ügyvéd által képviselt ... alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. november 29-én meghozott 24.G.43.726/2015/21. számú ítélete ellen a felperesek részéről 23. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint másodfokú perköltséget;

megállapítja, hogy a felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt 591.200 (Ötszázkilencvenegyezer-kettőszáz) forint jogorvoslati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek keresetükben kérték az alperest az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339. §-ára alapítva 7.390.330 forint kártérítés megfizetésére kötelezni.

A kereseti előadás szerint az I. és a II. rendű felperesek mint adósok és zálogkötelezettek 2008. február 22-én kölcsön- és jelzálogszerződést kötöttek az alperessel mint hitelezővel és zálogjogosulttal 89.367 CHF összegű kölcsön folyósítására 240 hónap futamidővel. A szerződést 2011. június 30-án a III. rendű felperes kötelembé vonásával módosították.

A felperesek 2011. december 27-én bejelentették az alperesnek, hogy élni kívánnak az otthonvédelemmel összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXXI. törvény szerinti kedvezményes árfolyamon történő végtörlesztés lehetőségével.

Az I. rendű felperes 2012. január 31-én megjelent az alperes egyik bankfiókjában a végtörlesztés teljesítése céljából, igényét azonban elutasították.

A felperesek állították, a végtörlesztés fizetési feltételrendszerének, határidejének a végtörlesztéssel kapcsolatos igénybejelentésük és a végtörlesztésre való jogosultságuk alperesi elismerésének 2011. december 27-i megtörténtét követő 2011. december 29-i jogszabályváltozás folytán bekövetkezett módosulása az alperessel kötött kölcsönszerződés teljesítését érintő olyan lényeges körülménynek

minősül, amelyről az alperesnek a Ptk. 277. § (4) és (5) bekezdése szerinti együttműködési és tájékoztatási kötelezettsége alapján a felpereseket személyre szólóan, levélben vagy telefonon tájékoztatni kellett volna.

Az alperes tájékoztatási kötelezettsége az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 203. § (1) bekezdése alapján is fennállt, amely kifejezetten a pénzügyi intézmény által nyújtott szolgáltatások igénybevételének feltételeiről, valamint a feltételek változásáról történő tájékoztatás kötelezettségéről rendelkezik.

A végtörlesztés alperes jogellenes felróható magatartása miatti meghíúsulása a felpereseknek a keresetben részletesen levezetett számítás szerinti, több elemből álló kárt okozott, amit az alperes köteles megtéríteni.

A felek közötti szerződéses jogviszonyban, illetve a 2011. december 27-i igénybejelentéssel és annak alperesi visszaigazolásával létrejött végtörlesztési jogviszonyban az alperest terhelő tájékoztatási kötelezettség megsértése szempontjából annak sincs jogi jelentősége, hogy a végtörlesztés feltételrendszerét megállapító, illetve módosító jogszabályok a Magyar Közlönyben közzétételre kerültek.

Nem értékelhető az alperes javára és nem vezethet a tájékoztatási kötelezettség megsértésével a felperesnek okozott kár megtérítése alóli mentesüléséhez, hogy a média folyamatos tájékoztatást adott a végtörlesztésről, annak feltételeiről, a feltételek változásáról; ezzel kapcsolatban az alperes által a honlapján közzétett felhívásoknak, tájékoztatásoknak sincs jelentősége.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összesszerűségét is vitatta.

Állította, a Ptk. 277. § (4) és (5) bekezdése alapján a rá háruló együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét nem sértette meg.

A változás ugyanis nem a kölcsönszerződésből, hanem egy közjogi aktusból, jogszabályi rendelkezésből fakad, a kógens jogszabályi rendelkezések tartalmáról történő tájékoztatás pedig „nem vonható a Ptk. által a szerződés teljesítésével kapcsolatban előírt együttműködési és tájékoztatási kötelezettség fogalmi körébe.”

A Hpt. sem tartalmazott olyan speciális előírást, amely arra kötelezte volna, hogy ügyfeleit, így a felpereseket is akár egyedileg, akár honlapján tájékoztassa a kedvezményes árfolyamon történő végtörlesztés lehetőségéről, feltételeiről, azok változásáról.

A végtörlesztésre, feltételeire, azok változására vonatkozó jogszabályok a Magyar Közlönyben való közzétételükkel bárki, így a felperesek számára is megismerhetővé váltak, a jog nem tudása vagy a jogban való tévedés pedig senkit nem mentesít a jogszabályból fakadó kötelezettségek alól.

Köztudomású tény továbbá, hogy a perbeli időszakban a média folyamatosan széles körű tájékoztatást adott a végtörlesztés feltételrendszeréről, határidejéről. Az, hogy a felperesek sem a Magyar Közlönyt, sem a médiában közzétett információkat nem kísérték figyelemmel, nem tettek eleget tájékozódási kötelezettségüknek, nem róható az alperes terhére.

Mindezekre tekintettel a kereset önmagában az alperes jogellenes magatartása, mint a Ptk. 339. §-a szerinti kártérítési felelősség egyik szükségszerű feltétele hiányában megalapozatlan.

Egyebekben az alperes annak ellenére, hogy a kedvezményes végtörlesztéssel kapcsolatban nem terhelte speciális tájékoztatási kötelezettség, a honlapján figyelemfelhívó hirdetményt tett közzé a kedvezményes végtörlesztés jogszabályi feltételeinek 2011. december 29-étől hatályos változásairól, tehát úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható volt, ezért a kártérítési felelősség másik nélkülözhetetlen feltétele, a felróhatóság sem állapítható meg a terhére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, a felpereseket az alperes részére 254.000 forint perköltség egyetemleges megfizetésére kötelezte, továbbá úgy rendelkezett, hogy a felperesek költségmentessége folytán le nem rótt 443.400 forint eljárási illetéket a magyar állam viseli.

Ítélete indokolásában a Ptk. 318. § (1) bekezdésére, 339. § (1) bekezdésére, a Pp. 3. § (3) bekezdésére, valamint 164. § (1) bekezdésére utalva rögzítette, a jogalap körében a kártérítési igényt érvényesítő felperesekre hárult az alperes jogellenes magatartásának, tájékoztatási és együttműködési kötelezettsége megsértésének, továbbá annak bizonyítása, hogy azzal okozati összefüggésben őket a keresetben állított kár érte.

Az elsőfokú bíróság a továbbiakban a Ptk. 4. § (1) és (4) bekezdésében, 205. § (3) bekezdésében, 277. § (4) és (5) bekezdésében, valamint a Hpt. 203. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezéseket alapul véve azt vizsgálta, hogy a végtörlesztés vonatkozásában az alperest milyen együttműködési és tájékoztatási kötelezettség terhelte és annak eleget tett-e.

Kifejtette, a devizakölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítéséről a 2011. szeptember 29-én hatályba lépett 2011. évi LXXV. törvény 1. §-ának (2) bekezdése rendelkezett, svájci frank esetén 180 HUF/CHF árfolyamon határozva meg azt. A törvény 4. § (2) bekezdése a Hpt.-t kiegészítette a 200/B. §-sal, amelynek (2) bekezdése az a)-e) pontokba foglaltan tételesen felsorolta azokat a feltételeket, amelyek teljesítése esetén a fogyasztóval kötött deviza alapú kölcsönszerződések végtörlesztésekor a pénzügyi intézmény köteles a rögzített törlesztési árfolyam, svájci frank esetén a 180 HUF/CHF árfolyam alkalmazására. Ezen feltételek egyike a c) pont szerint az volt, hogy a végtörlesztésre vonatkozó írásbeli igénybejelentés a deviza alapú kölcsönt nyújtó pénzügyi intézményhez 2011. december 30-ig írásban benyújtásra kerüljön, míg az e) pont további feltételként azt írta elő, hogy a végtörlesztés a c) pont szerinti igénybejelentés napját követő hatvanadik napon megtörténjen. A Hpt. 200/B. § (3) bekezdése továbbá úgy rendelkezett, hogy a pénzügyi intézmény a végtörlesztésre vonatkozó igénybejelentést a (2) bekezdés a)-d) pontjában meghatározott feltételek teljesülése esetén nem utasíthatja el, továbbá köteles legkésőbb a végtörlesztésre vonatkozó írásbeli igénybejelentés benyújtásától számított hatvan napon belüli időpontig a szerződés végtörlesztésre irányuló lezárását előkészíteni, a hitelfeltevő pedig köteles igénybejelentésének megfelelően, legkésőbb a szerződés végtörlesztésre irányuló lezárásával egyidejűleg a végtörlesztéssel kapcsolatos valamennyi fizetési kötelezettségének eleget tenni.

A Hpt. 200/B. § (2) bekezdésében meghatározott feltételeket a 2011. évi CXCV. törvény 180. §-a egy további f) pont beiktatásával 2011. december 29-i hatállyal azzal egészítette ki, hogy a végtörlesztéskor a pénzügyi intézmény abban az esetben köteles a kedvezményes árfolyam alkalmazására, ha a hitelfeltevő 2012. január 30. napjáig a végtörlesztéshez szükséges teljes forintösszeget átutalja részére, vagy a teljes forintösszegre, illetve annak az átutalással nem fedezett hányadára vonatkozó visszavonhatatlan banki kötelezettségvállaló nyilatkozattal igazolja azt, hogy a végtörlesztéshez szükséges fedezet rendelkezésére áll.

A kedvezményes árfolyamon történő végtörlesztés lehetőségéről, annak feltételeiről és e feltételek módosulásáról tehát – amint arra az alperes is hivatkozott – nem a felek megállapodása, hanem a jogszabályok kogens rendelkezései tartalmaztak előírásokat, amelyek kihirdetésre kerültek a Magyar Közlönyben, ezáltal bárki számára megismerhetővé váltak. A jog nem tudása vagy a jogbeli tévedés pedig senkit nem mentesít a jogszabályból eredő kötelezettsége alól.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperest a végtörlesztés lehetőségére, feltételeire, azok változására nézve a felperesekkel szemben sem a Ptk., sem a Hpt. rendelkezései alapján nem terhelte tájékoztatási kötelezettség, így arról sem volt köteles külön levélben tájékoztatni őket, hogy a végtörlesztésre nyitva álló határidő írásbeli igénybejelentésük 2011. december 27-i benyújtását követően jogszabályváltozás folytán módosult.

Köztudomású ugyanakkor, hogy a média a végtörlesztés lehetőségéről, annak feltételeiről, határidejéről és a határidő módosításáról is széles körű tájékoztatást nyújtott, így erről bárki tájékozódhatott, ha élni kívánt a kedvezményes végtörlesztés lehetőségével és gondosan figyelemmel kísérte az eseményeket.

Az alperes által becsatolt okiratokból és ... tanúvallomásából azt állapította meg, hogy a végtörlesztés határidejét érintő 2011. december 29-i jogszabályváltozásról honlapján maga az

alperes is tájékoztatást tett közzé anélkül, hogy a jogszabályi rendelkezések alapján erre kötelezettsége lett volna.

A rendelkezésre álló bizonyítékok, az I. rendű felperes személyes előadása és ... tanúvallomása alapján egyértelműen megállapítható továbbá, hogy a végtörlesztésre vonatkozó írásbeli felperesi igénybejelentés 2011. december 27-i benyújtásakor az alperes a hatályos jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő tájékoztatást adta az I. rendű felperesnek, amely kiterjedt arra is, hogy a végtörlesztés összegének egy számlán rendelkezésre kell állnia.

Az alperesi jogellenes magatartás hiánya a Ptk. 339. § (1) bekezdésére figyelemmel a jogalap tekintetében önmagában a kereset megalapozatlanságát eredményezi, a kárösszezszerűségének vizsgálata ezért szükségtelen volt.

Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben kérték annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta teljeskörűen a tényállást és a hiányosan, iratellenesen megállapított tényállásból téves jogi következtetést levonva utasította el a keresetet.

Állították, az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta az ügy eldöntése szempontjából döntő jelentőségű következő tényeket: a végtörlesztésre vonatkozó igénybejelentésüket a felperesek a jogszabályi előírásoknak megfelelően írásban határidőben benyújtották az alpereshez; a végtörlesztésre való jogosultságukat az alperes írásban tett nyilatkozatában elismerte, az alperes nyilatkozata szerint a szükséges összeget a felperesek bankszámlájukon az igénybejelentéstől számított hatvanadik napig voltak kötelesek biztosítani, így a felperesekre ez a végtörlesztési határidő vonatkozott, amely 2012. február 27-én járt le; a végtörlesztés teljesítése céljából az I. rendű felperes a számára az alperes által biztosított ezen határidő lejártát megelőzően jelentkezett az alperesnél; a végtörlesztéshez szükséges teljes fedezet összege a K & H Banknál vezetett bankszámlán már 2012. január 30. napját megelőzően a felperesek rendelkezésére állt, így azt az adott időpontig át tudták volna utalni az alperesnél vezetett bankszámlájukra.

Változatlanul állították az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakkal szemben, hogy az alperest a Ptk. 277. § (4) és (5) bekezdése, valamint a Hpt. 203. § (1) bekezdése alapján tájékoztatási kötelezettség terhelte ügyfelei, így a felperesek felé is a végtörlesztés lehetőségeiről, feltételeiről és azok változásáról, hiszen ezek a szerződés teljesítését érintő lényeges körülménynek minősülnek.

Az alperes tájékoztatási kötelezettsége a kölcsönszerződés 14. pontjának azon rendelkezéséből is egyértelműen következik, amely szerint a szerződéses jogviszony fennállása alatt a Hirdetmény módosulása minden különösebb cselekmény nélkül a szerződés részévé válik, az Üzletszabályzat esetén azonban ehhez az szükséges, hogy annak tartalmát az adós kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadja. A szerződést érintő bármely módosításról az alperes önmagában e rendelkezés alapján is írásban köteles tájékoztatni üzletfeleit, mégpedig egyedileg, levél vagy telefon útján. A végtörlesztési határidő módosítása nyilvánvalóan ebbe a körbe tartozik.

A tájékoztatási kötelezettség szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a végtörlesztésre, annak feltételeire, a feltételek módosulására vonatkozó jogszabályok a Magyar Közlönyben kihirdetésre kerültek, és az alperesi honlapon történt tájékoztatásnak sem.

Az alperes Etikai kódexéből egyébként az következik, hogy az ügyfelek részére adott tájékoztatásnak egyedinek, személyre szólónak kell lennie, azt nem helyettesítheti a honlapon való közzététel.

Az elsőfokú bíróság a médián keresztül történt tájékoztatást is nyilvánvalóan tévesen, megalapozatlanul értékelte az alperes javára.

A kártérítési keresetet a jogalap hiányában elutasító elsőfokú ítélet mindezekre tekintettel megalapozatlan, jogszabálysértő, ezért az elsőfokú eljárás megismétlése szükséges a további körülmények tisztázása érdekében.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel. Hangsúlyozta, a jogellenes magatartás, mint a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősség nélkülözhetetlen feltétele hiányában az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a keresetet.

Továbbra is állította, a felperesek előadásával szemben nem tanúsított jogellenes magatartást, ezzel összefüggésben utalt az elsőfokú eljárás során tett részletesen kifejtett álláspontjára.

Álláspontja szerint a felperesek kára abból származik, hogy a jogszabályi határidőt elmulasztották, így az általuk állított alperesi magatartás és az állított kár közötti okozati összefüggés sem áll fenn. A jogszabályi határidő felperesek részéről történő elmulasztása a Ptk. 340. § (1) bekezdésére is figyelemmel kizárja az alperes kártérítés fizetésére kötelezését.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita elbírálásához szükséges tényállást teljeskörűen feltárta és abból helytálló jogi következtetést levonva utasította el a felperesek keresetét az alperes kártérítési felelősségét megalapozó jogellenes magatartás hiányára tekintettel.

A felperesek az alperes jogellenes károkozó magatartását abban jelölték meg, hogy a Ptk. 4. § (1) bekezdése, 277. § (4) és (5) bekezdése szerinti együttműködési és tájékoztatási kötelezettséget, valamint a Hpt. 203. § (1) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettséget megsértve, a Ptk. 5. § (1) bekezdése szerinti joggal való visszaélés tilalmába is ütközően nem tájékoztatta őket arról, hogy a végtörlesztésre vonatkozó igénybejelentésük 2011. december 27-i benyújtását és alperesi befogadását követően hatályba lépett jogszabályváltozás folytán a kedvezményes árfolyam alkalmazására csak akkor van lehetőség, ha a hitelfelvevő a végtörlesztéshez szükséges forintösszeget 2012. január 30-ig maradéktalanul átutalja a banknak.

A felperesek hivatkoztak arra is, hogy végtörlesztési igénybejelentésük visszaigazolásával egy sajátos végtörlesztési jogviszony jött létre köztük, a visszaigazolásban a végtörlesztésre megjelölt határidő számukra kedvezőtlen változásáról az alperesnek ezért is személyre szóló tájékoztatást kellett volna adni a részükre.

A Ptk. 198. § (1) bekezdése szerint a szolgáltatás teljesítésére irányuló kötelezettség, illetve a szolgáltatás követelésére irányuló jogosultság a szerződésből keletkezik. A (3) bekezdés értelmében ugyanakkor a szolgáltatásra irányuló kötelezettség és jogosultság szerződéskötés nélkül jogszabályból is keletkezhet, ha a jogszabály így rendelkezik és kellő pontossággal meghatározza a kötelezettet, a jogosultat és a szolgáltatást, ilyen esetekben tehát a jogszabály teremt jogosultságot a szolgáltatás követelésére és kötelezettséget annak teljesítésére.

A 226. § (1) bekezdése továbbá úgy rendelkezik, hogy jogszabály meghatározhatja a szerződés egyes tartalmi elemeit, és kimondhatja, hogy ezek a szerződésnek akkor is részei, ha a felek eltérően rendelkeznek. A (2) bekezdés kivételesen arra is lehetőséget biztosít, hogy jogszabály a hatálybalépése előtt megkötött szerződések tartalmát megváltoztathassa.

Azon polgári jogi szolgáltatások, illetve valamely polgári jogi szolgáltatáshoz kapcsolódó azon jogosultságok, kötelezettségek esetén tehát, amelyeket a Ptk. 198. § (2) bekezdésében, illetve 226. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak szerint jogszabály állapít meg, a felek jogai, kötelezettségei ex lege, a jogszabály erejénél fogva keletkeznek, az ilyen jogok gyakorlásához, kötelezettségek teljesítéséhez szükséges tájékoztatást maga a jogszabályi rendelkezés tartalmazza. A perbeli esetben kógens jogszabályi rendelkezések teremtették meg a felperesek számára a kölcsön kedvezményes árfolyamon történő végtörlesztésének lehetőségét, azokat a feltételeket is meghatározva, amelyek

teljesülése esetén a felperesek élhettek ezzel a lehetőséggel, az alperes pedig köteles volt a kedvezményes árfolyamon történő végtörlesztés elfogadására, amennyiben a felperesek a jogszabályban előírt valamennyi feltételt teljesítették. Erre tekintettel a feleket sem a jogszabályon alapuló jogosultságok, kötelezettségek létrejötte, sem azok feltételeiben jogszabályi rendelkezés folytán ex lege bekövetkező változás tekintetében nem terheli a Ptk. 277. § (4) és (5) bekezdésének rendelkezéseiből fakadó tájékoztatási kötelezettség.

A felperesek állításával szemben köztük és az alperes között a végtörlesztési igénybejelentés alperesi visszaigazolásával nem jött létre olyan külön „végtörlesztési” jogviszony, amelynek keretében az alperesnek a Ptk. 277. § (4) és (5) bekezdése alapján tájékoztatnia kellett volna a felpereseket a végtörlesztési határidőt számukra kedvezőtlenül módosító jogszabályváltozásról.

A felek végtörlesztéssel kapcsolatos jogai, kötelezettségei a már kifejtettek szerint kógens, eltérést nem engedő jogszabályi rendelkezéseken alapultak. A felperesek által hivatkozott alperesi nyilatkozat csupán a végtörlesztés feltételeinek a megtételekor hatályos kógens jogszabályi rendelkezésekkel megegyező rögzítését tartalmazta, az nem tekinthető olyan jognyilatkozatnak, amely a végtörlesztés vonatkozásában, annak feltételeit, határidejét illetően az alperes és a felperesek között a jogszabályi rendelkezésektől eltérő tartalmú önálló „végtörlesztési” jogviszonyt hozott volna létre. A végtörlesztéssel kapcsolatban a felek között azért sem keletkezett külön jogviszony, mert a végtörlesztés célja az volt, hogy a felperesek az alperesnek a kölcsönt visszafizessék, ezzel megszüntetve az általuk kötött kölcsönszerződést.

Ezzel összefüggésben nem hagyható figyelmen kívül a Ptk. 199. §-a sem, amely szerint egyoldalú nyilatkozatból csak a jogszabályban megállapított esetekben keletkezik jogosultság a szolgáltatás követelésére, amiből az következik, hogy erre vonatkozó külön jogszabályi rendelkezés hiányában a felperesek végtörlesztési jogosultságát elismerő 2011. december 27-i egyoldalú alperesi nyilatkozathoz nem fűződik kötelelemkeletkeztető joghatás, ez a jognyilatkozat ezért sem hozhatott létre külön „végtörlesztési” jogviszonyt a felek között.

Mindezekből következően a felperesi hivatkozással szemben a végtörlesztés feltételeinek, a szükséges forintösszeg befizetési határidejének a 2011. december 29-én hatályba lépett jogszabállyal történt módosítása nem minősülhet a jogszabályváltozás hatályba lépése előtt a végtörlesztés határideje tekintetében a felek között létrejött szerződéses megállapodás módosításának.

A Ptk. 4. § (1) bekezdése alapelvi szinten, a polgári jogi jogviszonyokban általános követelményként, kifejezett külön jogszabályi, vagy szerződéses rendelkezés hiányában is irányadó magatartási szabályként, elvárhatósági mérceként írja elő a jóhiszeműség és tisztesség követelményét, valamint a kölcsönös együttműködési kötelezettséget, a Ptk. 5. § (1) bekezdése pedig ugyancsak minden polgári jogi jogviszonyra irányadóan rögzíti a joggal való visszaélés tilalmát. E rendelkezéseket tehát olyan polgári jogi jogosultságok gyakorlása, kötelezettségek teljesítése során is irányadónak kell tekinteni, amelyek nem szerződésen, hanem jogszabályon alapulnak.

Ugyanakkor minden esetben csak az adott helyzetből kiindulva, az eset összes körülményeinek mérlegelése alapján dönthető el, hogy egy konkrét polgári jogi jogviszony alanyainak magatartása, a jogviszonyból eredő jogok gyakorlása, kötelezettségek teljesítése során megfelel-e a jóhiszeműség és tisztesség követelményének, a kölcsönös együttműködés kötelezettségének, illetve hogy bármelyik fél joggyakorlása a joggal való visszaélés általános tilalmába ütközik-e vagy sem.

A perbeli esetben – amint azt ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság is helytállóan rögzítette – köztudomású tény, hogy a deviza alapú kölcsönszerződések kedvezményes árfolyamon történő

végörlesztésének lehetőségéről, feltételeiről, határidejéről, majd annak a 2011. december 27-i felperesi igénybejelentést követő változásáról is a média teljes körű, részletes tájékoztatást nyújtott, amelynek alapján az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő valamennyi hitelfelvevő számára a hitelt nyújtó pénzügyi intézményektől kapott külön tájékoztatás hiányában is megismerhető volt a végörlesztés határidejét a korábbiakhoz képest a hitelfelvevők szempontjából kedvezőtlenül érintő jogszabályváltozás és valamennyi hitelfelvevőnek, így a felpereseknek is lehetőségük volt arra, hogy annak rájuk nézve esetlegesen hátrányos következményei elhárítása érdekében haladéktalanul megtegyék a szükséges intézkedéseket. Az I. rendű felperese az elsőfokú bíróságon a személyes meghallgatásakor maga is úgy nyilatkozott, hogy a barátai, ismerősei felhívták a figyelmét a végörlesztéssel kapcsolatos változásra.

Ilyen tényállás mellett a Ptk. 4. § (1) bekezdése szerinti jóhiszeműség és tisztesség követelményére, valamint együttműködési kötelezettségre, továbbá a Ptk. 5. § (1) bekezdése szerinti joggal való visszaélés tilalmára tekintettel sem róható az alperes terhére az, hogy a végörlesztés határidejének a 2011. december 27-ét követő jogszabályváltozás folytán bekövetkezett módosulásáról a felpereseknek nem küldött névre szóló egyedi tájékoztatást.

A felperesek az alperest a Hpt. 203. § (1) bekezdése alapján terhelő tájékoztatási kötelezettség megsértésére is alaptalanul hivatkoztak, e jogszabályi rendelkezés ugyanis a pénzügyi intézmény általános szerződési feltételeit tartalmazó Üzletszabályzatainak, az ügyfelek számára ajánlott külön szolgáltatásokkal kapcsolatos szerződési feltételeknek, valamint a szolgáltatási díjakra, kamatokra és az ügyfelet terhelő egyéb költségekre vonatkozó információknak Hirdetményben és elektronikus úton történő elérhetővé tételét írja elő, így abból nem vonható le olyan következtetés, hogy a végörlesztés jogszabályi feltételeinek változásáról az alperes köteles lett volna személyre szóló tájékoztatást küldeni a felperesek részére.

Az alperes felperesek által állított tájékoztatási kötelezettsége a végörlesztés feltételeinek változását illetően a kölcsönszerződés fellebbezésben hivatkozott 14. pontjából sem következik, mert ez a szerződéses kikötés a Hirdetmény, valamint az Üzletszabályzat alperesi módosítása esetén irányadó, a végörlesztés jogszabályban meghatározott feltételeinek változása pedig a már kifejtettek szerint nem tartozik ebbe a körbe.

A Fővárosi Ítéletábra álláspontja szerint az alperest terhelő tájékoztatási kötelezettség hiányában irreleváns a bank honlapján szereplő figyelemfelhívás és az Etikai Kódexe.

Tény, hogy a felperesek a Hpt. 200/B. § (2) bekezdés c) pontjában meghatározott határidőig a végörlesztésre vonatkozó írásbeli kérelmüket beadták, azt a bank befogadta, ami egyúttal azt is jelenti, hogy a kérelem beadásakor a Hpt. 200/B. § (3) bekezdésében meghatározott feltételeket teljesítették [ami a 200/B. § (2) bekezdés a)-d) pontjaira vonatkozott].

A felpereseket azzal érte kár és a bank azért utasította el a végörlesztést, mert nem a 2011. december 29-től hatályos Hpt. 200/B. § (2) bekezdés f) pontjában meghatározott határidőig, azaz 2012. január 30-ig utalták át a végörlesztéshez szükséges teljes összegre vonatkozóan szükséges forintösszeget vagy a végörlesztéshez szükséges fedezet rendelkezésre állását nem igazolták. Annak nincs jelentősége, hogy az összeg egyébként másik bankszámlán rendelkezésre állt.

A felperesek részéről a törvényben rögzített eljárási határidő be nem tartása nem róható az alperes terhére, a fent kifejtettek szerint az alperest tájékoztatási kötelezettség nem terhelte, ezért nincs olyan jogellenes magatartás, amely az alperes szerződésszegését és ezáltal kártérítési felelősségét megalapozná.

Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a felperesek által állított jogellenes alperesi

magatartás hiányában a kártérítési keresetet megalapozatlannak találta.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére nincs ok, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – kiegészített indokolással – helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a felpereseket egyetemlegesen kötelezte az alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alkalmazásával a jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel arányban álló, mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére, míg a felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt jogorvoslati illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2018. február 20.

. Kurucz Zsuzsánna s.k.
a tanács elnöke

. Felker László s.k.
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s.k.
bíró